

தமிழ் (முதுகலை)

1. மொழி ஆராய்ச்சியின் தோற்றம்

மனிதன் பேச்சாலும், எழுத்தாலும் தன்னுடைய கருத்தைப் பிறருக்குத் தெரியப்படுத்தும் கருவியே மொழியாகும். மனிதனின் வாழ்வோடு வாழ்வாய்ப் பின்னிப் பிணைந்துவிட்ட மொழி, மனித சமுதாயத்தில் தோன்றும் அறிவுக் கருத்துகளும் ஆராய்ச்சி உண்மைகளும் காலம் கடந்து செல்ல உதவும் கருவியாக உள்ளது. எனவே மனித நாகரிகத்திலும் மனித வாழ்விலும் மொழியின் பங்கு மிகச் சிறப்பானதாகும்.

பண்டைக் கிரேக்கமும், இந்தியாவும் ஆய்வில் முதன்மை வகித்தன எனக் கூறலாம். தொல்காப்பியமும் பாணினியமும் மிகப் பழமையான இலக்கண நூல்களாகும். கிரேக்க மொழியியலில் பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில், டயோனிசியஸ், திரேகஸ் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். குயின்டிலியன், டொனாடஸ், பிரிசியன் ஆகியோர் உரோம இலக்கண வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க பேரறிஞர்கள் கி.பி.14-ஆம் நூற்றாண்டில் இலத்தீன் மொழியைப் பற்றிய ஆராய்ச்சியும் 15-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரெஞ்சு மொழியைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும் நடந்தன. கி.பி. 16-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த மெகிரேட், இராபர்ட் எஸ்டின், தியாடர் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கண ஆசிரியர்கள் ஆவர். கி.பி. 16, 17-ஆம் நூற்றாண்டுகளில் கார், ஹூயூம் போன்றோர் ஆங்கில உச்சரிப்புப் பற்றி எழுதினர். பிரெஞ்சு நாட்டில் தோன்றிய போர்ட் ராயல் நிலையமும் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டது. கி.பி. 16-ஆவது நூற்றாண்டைச் சார்ந்த போஸ்டல், புஸ்மன், கெஸ்னர் உலக மொழிகளை வகைப்படுத்தும் முறையை ஆராய்ந்தனர். ஜொம்ன் நாட்டு அறிஞரான ஜான் காட்டிரைட்வான் ஹெர்டர் மொழிகளை மனிதனால் ஆக்கப்பட்டது என்றும் முதலில் தோன்றியது வினையே என்றும் குறிப்பிடுகிறார். ஹீர்ட் மொழியே மனித இனத்தின் முதல் மொழி என்றும், அதிலிருந்துதான் மற்ற மொழிகள் பிரிந்தன என்றும் சிலர் கருதினர்.

இன்றைய ஒப்பு மொழியியலுக்கும், வரலாற்று மொழியியலுக்கும் வித்திட்ட பெருமை ரஸ்க் ஜேக்கப் கிரீம், பிரான்ஸ்பாப் ஆகியோரைச் சாரும். இவர்களின் ஆராய்ச்சியில் பிறந்த ஒப்பு மொழியியலைக் கர்ட்டியஸ், சிலைசர், ஆகஸ்டுபிக் போன்றோர் வளர்த்தனர் எனக் கூறலாம். ஒலி விதிகள் விதிவிலக்கு அற்றவை என்ற புத்திலக்கணக் கொள்கையைக் கார்ல் புரூக்மன் (1849-1916), லெஸ்கியன் (1840-1916), ஹெர்மன்பால் (1846-1921) ஆகியோர் வளர்த்து அதில் பெரும் ஈடுபாடும் கொண்டனர்.

பெர்டினாண்ட் சூர் (1857-1963) மொழியில் இருநிலைகளைக் காணலாம் என்றும், மொழியினைப் பேசும் மக்களிடம் காணப்படுவது பொதுப்பண்பு என்றும், தனிப்பட்ட ஒருவரிடம் காணப்படுவது தனிப்பண்பு என்றும் கூறிவந்தார். இவற்றை இலக்கண ஆசிரியர்கள் மொழித்திறன் என்றும் வழங்குதிறன் என்றும் கூறுவர். கென்னத் பைக் என்பவர் மொழிக் கூறுகளைப் புறக்கூறு என்றும் அகக்கூறு என்றும் இதையே மனத்தில் கொண்டு பிரிக்கின்றார். மொழிகளுக்கும் அவற்றைப் பேசும் மக்களின் பண்பாட்டிற்கும் மிகுந்த தொடர்புண்டு என்ற கருத்தும் வளரத் தொடங்கியது. 20-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் மொழியியலில் மானிட மொழியியல், கணித மொழியியல், மொழிக்கணிதம், மாற்றிலக்கணம், சமூக மொழியியல், மாற்றிலக்கண எழுத்தியல் போன்ற துறைகளும் வளரத் தொடங்கின. அமெரிக்காவில் மொழியியலை வளர்த்தவர்களே மானிட இயலாளர்கள் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மனிதனுடைய தொடக்க காலத்திலிருந்து இன்று வரை மனிதனைப் பற்றிய உருவத்தோற்றம் சமூகப் பண்பாடு மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பற்றி ஆராய்வதே மானிடவியலாகும். மனிதன் தோன்றியதிலிருந்து இதுவரை அடைந்த மாறுபாடுகளை ஆராயும்

மனிதத் தொல்லுயிரியல் மானிடக்கூர் தலறம். இனக்குழுக்களின் உடலமைப்புகள் இரத்த அமைப்பு முதலியவற்றை ஆராயும் உருவத் தோற்ற மானிடவியல். வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட தொல் பொருளியல், மனிதப் பண்பாடு, மாற்றங்கள் முதலியவற்றை ஆராயும் பண்பாட்டு மானிடவியல் அல்லது சமூக மானிடவியல் போன்றவைகள் மானிடவியலின் முக்கியப் பெரும் பிரிவுகளாகும். ஆதி காலத்திலும் வரலாற்றுக் காலத்திலும் மனித இனத்தாரின் மொழிகளையும் அதிலேற்பட்ட மாற்றங்களையும் கொண்டு பல்வேறு பண்பாட்டுக் குழுக்களின் பண்புகளை ஆராய முற்படும் மொழியியல் அதன் கிளைப் பிரிவாகும்.

மொழியியலாளர்கள், சில மொழிகளை அடிப்படையாக வைத்து மனித வரலாறு, சமூகவாழ்வு போன்றவற்றை ஆராய்கின்றனர். மனிதனுடைய சமூகப் பழக்க வழக்கங்களில் மொழிபேசும் பண்பும் ஒன்று. ஒரு மொழியில் காணப்படும் சொற்கள் அதன் கண் காணப்படும் அமைப்பு முறை போன்றவை அம்மொழி பேசுவோனுடைய வாழ்வையும், வரலாற்றையும் சமூகக் கோப்பையும் பிரதிபலித்து நிற்பதுண்டு. காட்டில் வாழும் மனிதனுடைய மொழியில் காட்டு மரங்கள், விலங்குகள், காய்கள், கனிகள் போன்றவற்றைக் குறிக்கும் பல்வேறு சொற்களைக் காணலாம். ஏற்றத்தாழ்வுகள் பலவற்றைக் கொண்ட சமுதாயத்தினரின் பேச்சு அவற்றைக் காட்டும் மொழி நிலைகளைக் கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம். இத்தகைய நிலையை உள்ளத்தில் கொண்டு மொழியை அடிப்படையாக வைத்து மனிதனின் சமுதாயத்தை ஆராய்கின்றனர் சமூக மொழியியல் அறிஞர்கள். மொழியைப் பற்றிய அறிவால் மொழியின் அமைப்பையும் ஆக்கத்தையும் ஆராய்வது மொழியியல் அறிஞரின் தொழில். மொழியை மையமாக வைத்து மனித வரலாற்றை ஆராய்வது மானிட மொழியியல் அறிஞரின் தொழில். இது போன்றே மொழியின் துணைக்கொண்டு சமூகத்தின் தன்மை பற்றி ஆராய்வது சமூக மொழியியல் அறிஞரின் தொழில். இத்தகைய ஆராய்ச்சித் துறைகளை முறையே மொழியியல், மானிட மொழியியல், சமூக மொழியியல் என அழைப்பர். இதனை ரூயி, குலாபர், மெனோ போன்றவர்கள் மொழியியல் சார்ந்த மானிடவியல் என அழைக்கின்றனர். வோகலின் போன்றோர் மானிட மொழியியல் என அழைக்கின்றனர். இன்னும் சிலர் இதனை இனமொழியியல் என அழைப்பதும் உண்டு.

மானிட மொழியியல் மொழி ஆராய்ச்சியில் மட்டுமன்றி பண்பாட்டை உருவாக்குவதிலும் சிந்தனையை வளர்ப்பதிலும் மொழிக்குள்ள ஈடுபாட்டையும் ஆராய்கின்றது. மொழியை மையமாக வைத்து, பண்பாடு, நாகரிகம், பழக்க வழக்கங்களைப் பற்றி ஆராய்கின்றது மொழியியல். மொழியியல் மொழி நோக்கில் ஆராயும் வேளை, மானிடவியல் மனித நோக்கில் ஆராய்கிறது. பேச்சு வழக்கிலுள்ள பழங்குடி மொழிகளை ஆராய்ந்து அவற்றிலிருந்து மொழியமைப்பையும் அவற்றின் வாயிலாக அம்மக்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, பண்பாடு, நாகரிகம் போன்றவற்றையும் ஆராய்வதே மானிட மொழியியல் எனக் குறிப்பிடுவர். இம்முறையில் அமெரிக்க இந்திய மொழிகளைப் பற்றிப் பவல், போயஸ், சபீர், மக்குவன், பைக், வோகலின் போன்ற அறிஞர்கள் ஆராய்ந்தனர். இந்தியாவில் பேசப்படும் திராவிடப் பழங்குடி மொழிகளைக் குறிப்பாகச் சத்பூஷன், பட்டாச்சாரியா, எமனோ, பர்ரோ போன்றோரும் ஆஸ்டிரோ ஆஸ்டிரிக் மொழிகளைப் பற்றிக் கூய்ப்பர், பின்னோ நார்மன் ஜெய்ட் போன்றோரும் திபெத்தோ - பர்மிய மொழிகளைப் பற்றி இராபர்ட் ஷாபர், ஹட்டன், வில்லியம் பிரைட் போன்றோரும் ஆராய்ந்துள்ளனர். இவர்களுக்கெல்லாம்

முன்னோடியாகக் கிரியர்சன் இந்திய மொழிகள் அனைத்தையும் ஆராய்ந்து பதினொரு தொகுதிகளாக Linguistic Survey of India என்ற நூலை வெளியிட்டுள்ளார்.

ஒவ்வொரு மொழியும் ஒலி அமைப்பும், இலக்கண அமைப்பும் என இருவகை அமைப்புகளைக் கொண்டது என்றும், அம்மொழியை ஆராயும் பொழுது அம்மக்களின் பண்பாடு வெளிப்படுகிறது என்றும் பாயல் கருதினார். ஒவ்வொரு மொழிக்கும் இலக்கணக் கூறுகள் தனித்தனியே அமைந்துள்ளன என்றும் மற்ற மொழிகளின் கூறுகளை மனத்தில் நினைத்து ஒரு மொழியினை ஆராயக்கூடாது என்றும் கூறினார். ஒருமொழி பேசுகின்றவர்களையே தகவலாளராக வைத்து அவர்களிடமிருந்து தகவல் சேகரித்துப் பழங்குடி மொழிகட்கு இலக்கணம் எழுதி வெற்றி பெற்ற பெருமை பாயலையும் சரீரையும் சாரும். இவர்கள் இருவரும் செய்த ஆய்வின் பயனாக மொழியியல் கோட்டாட்டில் தெளிவும் ஆராயும் முறைகளில் செறிவும் ஏற்பட்டன. பழங்குடி மொழிகளும் ஆய்வுக்குரியதாயின. பண்பாட்டின் வரலாற்றைக் காண மொழியியல் சான்றுகள் அரணாக அமைந்தன.

மொழியின் சொற்பொருள் ஆராய்ச்சி, பண்பாட்டின் துணையின்றி முழுமை பெறாது எனக் கிரின்பெக் என்பவர் கட்டிக்காட்டுகிறார். மொழியின் சொற்கோவை மொழியியலாளர்க்கும் மட்டுமின்றி இனவியலாளர்க்கும் பெரிதும் பயன்படும். வரலாற்று மீளுருவாக்கம் மாணிட இயலுக்கும், மாணிட மொழியியலுக்கும் பெரிதும் பயன்படுகிறது. இந்நிலையில் சொற்கோவை புள்ளியியல் என்ற துறையும் மாணிட மொழியின் ஒரு கூறாக வளர்ந்தது. ஒரே இன மொழிகளிடையே காணப்படும் மொழியியல் கூறுகளிடையே வேற்றுமை அதிகமாக இருக்கும் தோறும் அவை தொல் மொழியிலிருந்து பிரிந்த காலமும் அதற்கேற்ப அதிகமாக இருக்கும். இந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில் எழுந்ததுதான் சொற்கோவைப் புள்ளியியல்.

சொற்கோவைப் புள்ளியியல் சில அடிப்படையின் மீது உருவாக்கப்பெற்றது எனலாம். ஒரு மொழியியலுள்ள அடிப்படைச் சொற்களைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். இவ்வடிப்படைச் சொற்கள் எல்லா மொழிகட்கும் பொதுவானதோடு ஏனைய தொகுதிகளை விட நிலைப்பாற்றல் மிக்கதாகும். இவ்வடிப்படைச் சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் காலவரையறை செய்கின்றனர். இவ்வடிப்படைச் சொற்களை முழுமையாக ஆராய்ந்தால் 1000 ஆண்டுகளில் 86 சதவீதமே ஒரு மொழியில் பழஞ்சொற்கள் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கும். இரண்டாயிரம் ஆண்டென்றால் கிட்டத்தட்ட 65 சதவீதம் அம்மொழியில் இருந்துவரும். இந்த விகிதத்தைப் பாதுகாப்பு விகிதம் என்று கூறலாம். இந்த அடிப்படையில் ஆம்தர்னோவ் அவர்கள் திராவிட மொழிகள் பிரிந்த காலத்தை ஆராய்ந்துள்ளார். இத்துறை இன்னும் வளர வேண்டும்.

இனம் என்ற சொல்லை நாட்டு மக்கள் என்னும் பொருளில் வழங்குவதுண்டு. பிரெஞ்சு இனம், சீன இனம், அமெரிக்க இனம் என்று பேசுவதைக் குறிப்பிடலாம். ஒரே மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களையும் இனம் என்ற சொல்லால் ஆம்தர்னோவ் குறிப்பிட்டார். திராவிட இனம், ஆரிய இனம், ஆஸ்டிரிக் இனம் என்றனர்ப்பது சான்று. குறிப்பிட்ட இடத்திலுள்ள மொழி, சமயம், சமூகம், அரசியல், பொருளாதார நிறுவனங்களால் கட்டுண்டு செயல்படும் மக்கள் கூட்டத்தையும் இனம் என்ற பெயரால் சுட்டுவர். இப்பொருளிலேயே பண்டைக் கிரேக்கரும் யூதரும் தனி இனத்தவர்களாகக் கருதப்பெற்றனர். ஆனால் உண்மையில் உடற் கூறு என்ற பண்புகளின் அடிப்படையிலே இனம் பிரிக்கப்படுகிறது. இன்னும் சற்று விரிவாகக் கூறவேண்டுமானால் தோல், மண்டை ஒடு, கண்மணி, உதடுகளின் அமைப்பு, தலைமுடி ஆகிய உடற்கூறுப் பண்புகளின் வேற்றுமைகளைக் கருத்தில் கொண்டு இனப்பாகுபாடு செய்யப்படுகிறது. மாணிட இயல் பேரறிஞர் டாக்டர் குஹா இந்தியாவிலுள்ள மனிதவர்க்கத்தை ஆறு இனங்களாகப் பிரித்துள்ளார்.

1. நீக்கிரிடோ, 2. பழைய ஆஸ்திரேலிய இனம், 3. மங்கோலிய இனம்
4. மத்திய தரைக்கடல் இனம், 5. மேல்நாட்டு அகன்ற மண்டையினர் இனம், 6. நார்டிக் இனம்

இந்தியாவின இனப்பிரிவுகள் மொழிப் பிரிவுகளுடன் பொருந்துவதில்லை. மொழிகளும் சமூகப் பழக்கவழக்கங்களும் உறவினால்

பெறப்படுவதால் மாற்றத்திற்குச் சிறிதளவே தொடர்பு உள்ளது. ஒவ்வொரு மொழிக் குடும்பத்தோடும் இணைந்ததல்ல. சான்றாகத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்த மொழிகள் நீக்கிரிடோ இனப்பிரிவினாரான காடர் புலையராலும் பழைய ஆஸ்திரேலிய இனத்தைச் சார்ந்த செஞ்சுக்களாலும் பேசப்படுகின்றன. ஆஸ்டிரிக் மொழிகளோ அஸ்ஸாமில் இருக்கும் பழைய மங்கோலிய இனத்தவரன்றி முண்டா, சந்தால். மலேசியாவிலுள்ள சிமாங்க்சகாய் மக்கட்கும் தாய்மொழிகளாய் அமையும். எனவே மொழிப் பாகுபாட்டிற்கும் இனப்பாகுபாட்டிற்கும் தொடர்பில்லை என்று அறிகிறோம்.

மனிதன் இனத்தால் சில பண்புகளையும் சமூகத்தால் சில கட்டுப்பாடுகளையும் சூழ்நிலையால் சில மாற்றங்களையும் அடைகிறான். தனிமனிதனுடைய எண்ணத்தின் எழுச்சியும் வளர்ச்சியும் பண்பாட்டின் பிறப்பிடமாக அமைகிறது. இடமாற்றமும், மாற்றார் தொடர்பும் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குக் காரணமாகின்றன. வாழ்க்கை முறைகளின் கூட்டுச் சேர்க்கையே பண்பாடு என்கிறார் மாணிடவியல் பேரறிஞர் மாலினேவ்ஸ்சி. பண்பாட்டினை வாழ்க்கை முறையாகக் கருதினால் மனிதனின் பல சடங்குகள் இதன்கண் அடங்கிவிடுகின்றன. அப்பண்பாட்டின் ஒரு கூறே மொழி. அதன்வழி மக்களின் நடை உடை பழக்கவழக்கங்களை அறியலாம். ஒரு பண்பாட்டின் எல்லையையும் மற்றொரு பண்பாட்டின் செல்வாக்கையும் மொழியாராய்ச்சியால் விளக்க முடியும். அதனால் மாணிடவியலாளர்களும் சமூகவியலாளர்களும் மொழியியல் ஈடுபாடு கொண்டனர்.

தமிழகத்திலுள்ள மீனவர்களின் மொழியினை ஆராயின் படகு, காற்று, கடல், மீன்வகைகள், கடலின் போக்கு, காற்றின் போக்கு முதலியவற்றைக் குறிக்கும் ஏராளமான சொற்கள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றிலும் பதினைந்துக்கு மேல் காணப்படும். மீனவரின் வாழ்வின் போக்கும் வரலாறும் அவர்தம் மொழியால் புலப்படும். அந்தமான் தீவில் வாழும் ஒங்கே பழங்குடி மக்களால் மூன்று வரைதான் எண்ணமுடிகிறது. தாசடாய் மக்கள் பன்னிரண்டு வரைதான் எண்ணி வருகின்றனர். நீலகிரி தோடா பழங்குடியினரின் வாழ்வு எருமையைச் சுற்றி அமைவதால் எருமையைப் பற்றிய நூற்றுக்கும் அதிகமான சொற்கள் உள்ளன. எஸ்கிமோ மொழியியலில் ஸ்னோ என்பதற்குரிய பொதுவான சொல் கிடையாது. ஆனால் பனியில் ஒவ்வொரு வகைக்கும் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட சொற்கள் உள்ளன. நாவகோ மொழியில் ஐந்து நிறவேறுபாட்டைக் காணமுடியாது. அவர்கள் நீலம் பச்சை என்ற நிறங்களை வேறுபடுத்திக் காண்பதில்லை. கருநிறத்தை இரண்டு பிரிவாகப் பிரிக்கின்றனர். நவாகோ, கூபா என்ற இருமொழிகளும் அதயரஸ்கன் என்ற மொழியினத்தைச் சார்ந்தாயினும் இம்மொழி பேசும் மக்களின் பண்பாடு வேறுபட்டது. அதைப்போன்று கூபி, தென்பயூட் மொழிகளுக்கிடையே உறவு இருப்பினும் அவர்களது பண்பாட்டில் உறவில்லை.

கிளை மொழி

கிளைமொழி என்பது 'Dialect' என்ற ஆங்கிலச் சொல்லுக்கேற்ற தமிழ்ச் சொல்லாகும். இது ஒரு மொழியிலிருந்து பிரிந்த அல்லது கிளைந்த மொழி என்ற பொருள் தராது. கிளைமொழி என்ற கலைச்சொல் ஒரு குறிப்பிட்ட பேச்சுமொழியின் வகையைக் குறிக்கும்.

ஒரு மனிதன் ஒரு குறிப்பிட்ட வயதில், குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஒருவருடன்பேசும் பேச்சினைத் 'தனிமனிதப் பேச்சுவழக்கு' எனலாம். அவரைப் போன்று பலர் பேசும் பேச்சு வழக்குகள் அனைத்தும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு ஒட்டு மொத்தமான ஒரு பேச்சு வழக்கினைக் கிளைமொழி எனலாம். இதில் பல தனிமனித வேறுபாடுகள் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்குத் தடையில்லாத வேறுபாடுகள் நீக்கப்பட்டுப் பொதுவாகத் திகழும் பெரும்பான்மையான ஒற்றுமையின் அடிப்படையில் அவை ஒருங்கிணைந்து ஒரு கிளைமொழி என்ற நிலையைப் பெறுகின்றன. ஆகவே, பல தனிமனிதப் பேச்சு வழக்குகள் கிளைமொழியையும், பல கிளைமொழிகள் சேர்ந்து ஒரு மொழியையும் உருவாக்குகின்றன. தனிமனிதப் பேச்சுவழக்கைக் கூட நுணுகி ஆராய்ந்தால் அதனுள் பேசுவோரது நடைவேறுபாடு, சமூக நிலையில் அவருடைய பங்கு என்பவற்றிற்கேற்ப மாறும். ஆங்கிலத்தில் அதனை Style (சமூக நிலையில் வகிக்கும் பங்கு) என்பர். கிளைமொழியை வரிவடிவில் கொண்டுவரும் பொழுது பல இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படுகின்றன.

பேச்சுவடிவைக் கேட்கும் பொழுது உணருகின்ற மொழிக்கூறுகள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் வரிவடிவில் காட்ட இயலவில்லை. ஏனெனில் மொழிக்குள்ள வரிவடிவம் போதுமானதாக இல்லை. மொழி தோன்றியபொழுது தேவைப்பட்ட ஒலிகளின் எண்ணிக்கைக்கேற்ப எழுத்து உருவாக்கப்பட்டது. இன்று பேச்சில் உள்ள எல்லா ஒலிகளையும் குறிக்க அவ்வெழுத்துகள் போதுமானதாக இல்லை. மொழி வளர்ச்சியடைந்த பொழுது அதற்கேற்ப எழுத்துகளும் மாறவேண்டும் என எண்ணுவது இயல்பு. ஆனால் இவ்விரண்டின் வேதங்களும் ஒத்திருப்பதில்லை. மேலும் குரலோசை, அசையமுத்தம், நிறுத்தல்முறை போல்வன முறையாக எழுதப்படுவதில்லை. இருப்பினும் பேச்சுமொழியை வரிவடிவில் கொடுக்கும்போது அதனைப் பார்வைக் கிளைமொழி என்பர்.

கிளைமொழியை அது வழங்கும் இடம்பற்றிக் வட்டாரக் கிளைமொழி என்றும், பேசுகின்ற மக்களின் சமூக நிலை பற்றிச் சமூகக் கிளைமொழி என்றும், அவர்களுடைய சாதி அடிப்படை பற்றிச் சாதிக்கிளைமொழி என்றும், வழங்கும் காலம் பற்றிக் காலக்கிளைமொழி என்றும் பிரிக்கலாம். சாதிக்கிளை மொழி, சமூகக் கிளைமொழி என்பன ஒரே காலத்தவையாக இருந்தால் சமகாலக் கிளைமொழிகள் என்பர். இவைகளைத் தவிர, பேச்சுமொழியில், சாதி, சமூகம், வட்டாரம் முதலியவற்றைச் சுட்டிக்காட்டும் மொழிக் கூறுகள் எதுவுமின்றி எழுத்து மொழியுடன் பெரும்பான்மையும் ஒத்துள்ள பேச்சு வழக்கினைப் பொதுப்பேச்சு மொழி அல்லது பொதுக்கிளை மொழி என்று கூறுவர்.

ஒரு மொழி பல மாநிலங்களில் அல்லது பல நாடுகளில் பேசப்படலாம். இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளில் ஆங்கில மொழி தாய்மொழியாகவே பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களால் பேசப்படுகின்றது. இருப்பினும் நாட்டிற்கு நாடு வேறுபடுகிறது. இங்கிலாந்து நாட்டிலும் கூட ஒரு பகுதிக்கும் மற்றொரு பகுதிக்கும் இடையே பேச்சு வேறுபாடு உண்டு. ஓர் ஊரில் வழங்கும் சொல் அடுத்த ஊரில் இல்லை. ஒரே ஊரிலும் கூடப் பல்வேறு சமூகத் தொழில் உடைய மக்கள் அனைவரும் ஒரே விதமாகப் பேசுவதில்லை.

இங்ஙனம் ஒரு மொழி வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம், சாதிக்குச் சாதி, தொழிலுக்குத் தொழில் வேறுபட்டாலும் ஒருபொதுத்தன்மை ஊடுருவி நிற்பதைக் காண்கின்றோம். அப்பொதுமைதான் மொழி என்ற நிலையை உருவாக்கிக் கட்டிக் காக்கிறது. சிலர் மொழியுடன் கிளைமொழியை ஒப்பிட்டுக் காட்டிக் கிளைமொழி தரம் குறைந்ததாகவும் கொச்சை வடிவம் பெற்று விளங்குவதாகவும் கூறி வருந்துவர். ஆனால் பேச்சுமொழியே எழுத்து மொழிக்கு அடிப்படையாகும். பேச்சுமொழி, மாறும் நிலையுடையது. எழுத்து மொழியில் மாற்றம் குறைவு. பேச்சு மொழி காலத்தால் முந்தையது; எழுத்து மொழி காலத்தால் பிந்தையது என்பது நாம் அறிந்த ஒன்றாகும்.

கிளை மொழிகளைக் கண்டறிய மொழியிலார் 'கிளை மொழிப் பாகுபாட்டுக்கோடு' என்ற கருத்தினை வலியுறுத்துகின்றனர். அது கிளைமொழி எல்லையைக் காட்டும். பாகுபாட்டுக் கோடுகள் பொதுவாக எந்தவொரு கூறினையும் காட்ட அமைக்கலாம். ஆனால் அவை வட்டாரக் கிளை மொழியைச் சேர்ந்தனவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் தேசப்படத்தில் வரைந்து காட்ட இயலும். பாகுபாட்டுக் கோடு படத்தில் மொழிக்கூறு வழங்குமிடம், வழங்காத இடம் என இரண்டு செய்திகளைக் காட்டும். இரு கிளை மொழிகளுக்கு இடையிலுள்ள புரிந்துகொள்ளும் இயல்பு இவைகள் வழங்கும் இடங்களின் தொலைவு அடிப்படையில் அமையும். அடுத்தடுத்துள்ள கிளை மொழிகளில் புரிந்து கொள்ளும் இயல்பு அதிகமாக இருக்கும். தொலைதூரமாயின் புரிந்து கொள்ளும் இயல்பு குறையும். குமரி மாவட்டத்தில் வழங்கும் அரிசனத் தமிழ் செங்கற்பட்டு மாவட்டத்தில் பொன்னேரிப் பகுதிகளில் வழங்கும் அரிசனத் தமிழும் நிச்சயமாக வேறுபடும். புரிந்து கொள்ள இயலா நிலையில் அமையும்.

கிளை மொழிகள் பின்வரும் காரணங்களால் வேறுபடும். வாழுமிடங்கள், ஆறு, மலை, காடு, கடல் முதலியவற்றால் பிரிக்கப்படாத செய்தித் தொடர்பில் சிக்கல் ஏற்படும். மக்களின் வாழ்க்கைமுறை, செடி, கொடி, விலங்கு செய்தொழில் வேறுபட்டால் புதிய சொற்கள் தோன்றலாம்.

ஒலியமைப்பு, ஓசைமாற்றம், ஏற்ற இறக்கம் போல்வனவும் மாற்றமடையக் காரணமாகும்.

தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் திசைச் சொற்கள் கிளை மொழிகளைக் குறிப்பிடும். பழந்தமிழ் நாட்டின் வட்டாரக் கிளைமொழிகள் வழங்கிய இடம் 12 என்பர். சென்ற நூற்றாண்டில் வின்சன் என்பார் பொதுத்தமிழில் உச்சரிப்புவேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் தமிழின் கிளைமொழிகளைப் பற்றி ஆராய்ந்துள்ளார். கிரியர்சன் அவர்கள் சில கிளைமொழிகள் தனிமொழிகள் என்ற நிலையை அடைந்துள்ளன என்கின்றார். கஸ்ட் அவர்கள் (1866) தமிழுக்கு இரண்டு கிளைமொழிகள் இருந்தன என்று கூறுகிறார். 1910-ஆம் ஆண்டு ஜூல்ஸ் பிளாக் சாதிக் கிளைமொழிகளைப் பற்றி விவரித்துள்ளார். கமில் சுவலபில் தமிழின் கிளைமொழிகளை 4 பெரும் பிரிவாகப் பிரித்துள்ளார். இலங்கையில் வழங்கும் தமிழை ஒரு தனிக்கிளைமொழியாகக் கொள்ளலாம் என்பார். மேலும் தமிழின் கிளைமொழிகள் வட்டாரக்கிளைமொழிகள், சாதிக்கிளை மொழிகள் என்ற தலைப்புகளில் வகைப்படுத்திக் காண்பதும் உண்டு.

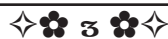
ஆராய் கால்டுவெல்:

தமிழ் மொழியை வட மொழியோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் வழக்கம் நீண்ட காலமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. ஆதி காலம் முதல் தமிழும் வடமொழியும் இந்தியாவில் வழங்கிவருதலால், அவற்றைக் கடவுளே பிறப்பித்தார் என்று அறிஞர்கள் கருதினர். ஆதிபகவானே ஆரிய இலக்கணத்தைப் பாணினி முனிவருக்கும், தமிழ் இலக்கணத்தை அகத்திய முனிவருக்கும் அறிவுறுத்தியதாகப் பாடினர். இதனை, "வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கிணையாத் தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகமெலாம் தொழுதேத்தும் குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகர் எனில் கடல்வரைப்பின் இதன்பெருமை யாவரே கணித்தறிவார்?"

என்ற பாடலைக் கொண்டு அறியலாம். முதற்சங்க காலத்தில் அகத்தியர் இயற்றிய இலக்கணம் மறைந்துவிட்டமையால் ஆரிய இலக்கணத்தைப் பின்பற்றித் தமிழ் இலக்கணத்தை எழுத முற்பட்டனர். வீர சோழியம் என்னும் இடைக்காலத் தமிழ் இலக்கணம் அத்தகைய செயலுக்குக் எடுத்துக் காட்டாகின்றது. நாளடைவில் ஆரிய மொழியிலிருந்தே தமிழ் முதலிய தென்னாட்டு மொழிகளெல்லாம் பிறந்தன என்ற கருத்தும் நிலைபெற்றது. பதினேழாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட இலக்கணக்கொத்து என்ற நூலில் இக்கொள்கை அழுத்தமாகக் கூறப்படுகிறது. "வடமொழி தென்மொழி எனும் இரு மொழியினும் இலக்கணம் ஒன்றே என்றே எண்ணுக" என்றார் அவ்விலக்கண ஆசிரியர்.

ஆயினும், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் கால்டுவெல் செய்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக அக்கொள்கை தவறு என்பது விளங்கிற்று. அக்காலத்தில் மலையாள மொழியை டாக்டர் குந்தார்த்தர் ஆராய்ந்தார். கன்னட மொழியை டாக்டர் கிட்டல் என்பவர் ஆராய்ந்தார். தெலுங்கு மொழி பற்றி டாக்டர் பிரென்ன் என்பவர் ஆய்வு செய்தார். தமிழ் மொழி பற்றி ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்த கால்டுவெல், இம்மூவரும் செய்திருந்த ஆராய்ச்சி முடிவுகளின் துணைகொண்டு 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்னும் சிறந்ததோர் ஆய்வு நூலை கி.பி. 1856-இல் வெளியிட்டார். அந்நூலில், ஆரிய மொழியின் இலக்கணம் வேறு, திராவிட மொழியின் இலக்கணம் வேறு என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டினார். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம் ஆகிய நான்கு மொழிகளுக்கும் அடிப்படையான இலக்கணம் ஒன்றே என்பதைச் சான்று காட்டி நிறுவினார். தென்னிந்திய மொழிகளைத் 'திராவிட மொழி' எனும் பொதுச் சொல்லால் குறித்தார். அவர் இட்ட பெயர் மொழிநூல் உலகில் நிலைத்துவிட்டது என்று ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை கூறியுள்ளார்.

பதினைந்து ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து ஆராய்ச்சி செய்து தென்னாட்டு மொழிகளின் சொல்லாக்க முறைகளிலுள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டுபிடித்தார். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம் ஆகிய ஐந்து மொழிகளும் ஒரு தனிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும், அவற்றுள் தொன்மை வாய்ந்தது தமிழ் மொழியே என்னும் ஆய்வுகத்திற்குக் காட்டினார். திராவிட மொழிகளைத் திருந்திய மொழி, திருந்தா மொழி

எனப் பகுத்து, ஒவ்வொரு வகைக்கும் ஆறு மொழிகளைக் குறிப்பிட்டார். அவ்வகையில் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம், குடகு ஆகிய ஆறு மொழிகளும் திருந்திய மொழிகள் என்றும், தோடா, கோடா, கூ., ஓரியா, இராஜமகால், பிராகூயி ஆகிய ஆறும் தமிழ் மொழியின் திருந்தா மொழிகள் என்றும் கூறியுள்ளார். மலையாளம் தமிழ்த்தாயைப் பிரிந்த சேய் என்றும் கூறினார். தெலுங்கும், கன்னடமும் அவ்வாறே ஆரியத் தொடர்பினால் தனித்து இயங்கும் ஆற்றலற்றவை என்று கூறி, தமிழ் மொழி ஒன்றே பிற மொழி கலவாமல் தனித்து இயங்கித் தழைக்கும் பெற்றியது என்பதை நிறுவியுள்ளார். தமிழ் மொழியில் அமைந்துள்ள உயர்திணை, அஃறிணைப் பகுப்பானது செவ்விய பகுப்பாகும் என்று பாராட்டியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியங்களில் ஆரியச் சொற்கள் அருகியிருந்ததையும், பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட தமிழ் நூல்களில் அவை பெருகிருந்ததையும் கால்டுவெல் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார். தமிழ்நாட்டில் ஆரிய வருகையாலும், சமண சமயத்தவராலும், குறிப்பாக பல்லவர் ஆட்சிக் காலத்திலும், அயல் நாட்டினர் படையெடுப்பாலும் வடசொற்கள் மிகுதியாகவும், பிறமொழிற் சொற்கள் சிலவாகவும் தமிழ் மொழியில் கலந்து, தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் மங்கி மறைந்து போயின என்று கூறியுள்ளார். மேலும் தமிழ் மொழியில் பல கருத்துகளை உணர்த்தக்கூடிய பதங்கள் இருந்தும், அவற்றைக் கைவிட்டு, ஆரியப் பதங்களை எடுத்தாளும் பழக்கம் ஏற்பட்டதனாலேயே நாளடைவில் பல தமிழ்ச் சொற்கள் இறந்துபட்டன என்றார். இன்றளவும் ஆரியச் சொற்களின் உதவியின்றியே தமிழ் தனித்து இயங்கவும் செழித்து ஓங்கவும் கூடும் என்றார். தனித்தமிழ்ச் சொற்கள் பல வடமொழியிலிருந்து வந்தவையே என்று கூறி, தமிழ் மொழியை இழிவுபடுத்தும் தமிழறிஞர்கள் தமிழ்நாட்டிலேயே இருந்த காலகட்டத்தில், மேனாட்டுத் தமிழ்த் தொண்டர்கள், குறிப்பாகக் கால்டுவெல் அவர்கள் தமிழ்நாட்டவர்க்கும், மேலை நாட்டவர்க்கும் எடுத்துக்காட்டித் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு திராவிட மொழிகளுக்குப் புத்துயிர் அளித்தவர் கால்டுவெல் என்று அறிகிறோம்.

மொழியினங்கள்

அக்காலத் தொட்டு அறிஞர்கள் பலர் உலகத்து மொழிகளையெல்லாம் ஆராயத் தொடங்கினர். அதன் விளைவாக அக்காலத்தினர் அறிந்திருந்த உலகத்து மொழிகளெல்லாம் ஏதாவது ஓர் அல்லது மற்றோர் இனத்தில் சேர்க்கப்பட்டுப் பல்வேறு இனங்கள் வகுக்கப்பட்டன. அவர்கள் முயற்சியால் வரையறுக்கப்பட்ட மொழியினங்கள் இவை:

சீனா, கம்போடியா ஆகிய நாடுகளின் மொழிகளும், சயாம் நாட்டுத் தை மொழியும் பர்மா, திபெத்து நாடுகளின் மொழிகளும், அவற்றோடு தொடர்புடைய பிறவும் அன்னாமி மொழிகள் எனப்பட்டன.

சமஸ்கிருதம், அதன் கிளை மொழிகள், கிரேக்கம், இலத்தீன், ஜெர்மானியம், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம், வேல்ஸ், பாரசீகம், சால்வோனிக், கோதிக் கெல்டிக் ஆகிய மொழிகளும் அவற்றோடு தொடர்புடைய பிறவும் இந்திய-ஐரோப்பிய மொழிகள் எனப்பட்டன.

கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும், துருக்கியிலும், இரஷ்யப் பகுதியிலும் பேசப்படும் மொழிகள் சிந்திய, அல்லது துராணிய மொழிகள் எனப்பட்டன.

எபிரேயம், பாபிலோனியம், பிளீசியம், அராபி, எகிப்தியம், அபிசீனியம், எத்தியோப்பியம், ஆகிய அராபிக் மொழிகளும் அவற்றோடு தொடர்புடைய பிறவும் செமிட்டிக் மொழிகள் எனப்பட்டன.

மத்திய ஆப்பிரிக்க மொழிகள் உலாஃப் மொழிகள் எனப்பட்டன.

ஜப்பான் மொழியும், எஸ்கிமோவினரின் மொழிகளும், பாஸ்க் மொழியும், அமெரிக்கப் பழங்குடியினரின் மொழிகளும் தனித்தனி இனத்தவையாகக் கருதப்பட்டன.

ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடியினரின் மொழிகளோடு திராவிட மொழிகளையும் சேர்த்து ஆஸ்திரிக் மொழிகள் எனப்பட்ட ஓர் இனத்தை அமைத்தனர்.

திராவிட மொழிகள்

இவ்வகில் 3000 மொழிகள் இருப்பதாக மொழியியலார் கூறுகின்றனர். மறைந்த தமிழறிஞர் முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ. பெ. விசுவநாதன் மொத்தம் 2735 மொழிகள் பேசப்படுவனவாகக் கூறுகின்றனர். இத்தனை மொழிகள்தாம் இருக்கின்றன என்று அறுதியிட்டுக் கூறும் மொழி அறிஞர்கள் யாருமில்லர். இவற்றுள் எழுத்துகள் உள்ள மொழிகள் 700-க்கு உட்பட்டவையாகும். புதிதாக பல மொழிகள் தோன்றுகின்றன. இருக்கின்ற மொழிகள் அழிகின்றன. புதிதாக மலையாள மொழி தோன்றியது. அழிந்த மொழிகள் இலத்தீன், கிரேக்கம், யவனம், எபிரேயம், எகிப்து ஆகியன.

மொழிக்கும்பங்கள்

தொடர்பு, உறவு, அமைப்பு, பிறப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பல மொழிக் குடும்பங்களாக உலக மொழிகள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன.

1. இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழிகள்
2. ஆப்பிரிக்க - ஆசிய மொழிகள்
3. சீனோ - திபெத்தியன்
4. உராலிக் - அல்டாயிக்
5. திராவிட மொழியினம்
6. தென் கிழக்காசிய மொழிகள்
7. மலேயா - பாஸினேசியன்
8. பாப்பன் மொழிகள்
9. ஆஸ்திரேலிய மொழிகள்
10. அமெரிக்க - இந்திய மொழிகள்
11. ஜப்பானிய மொழி
12. கொரியன் மொழி
13. பாஸ்க்

திராவிட மொழிகள்

விந்திய மலைக்குத் தெற்கேயுள்ள பகுதி திராவிட நாடு ஆகும். இப்பகுதியில் பேசப் பெற்ற மொழிகளைத் திராவிட மொழிகள் என்றனர். இம் மொழிகளுக்குள், உறவு, தொடர்பு, ஒற்றுமை ஆகியன இருக்கக் கண்டு மேனாட்டு மொழி அறிஞர் கால்டுவெல் இம்மொழிகளையெல்லாம், ஓரினத்தினர் அடக்கி இவற்றை 'திராவிட மொழியினம்' என்றார். 'தமிழ்' என்ற சொல்லில் இருந்துதான் 'திராவிடர்' என்ற சொல் பிறந்தது என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர்.

தமிழ் > தமிழா > தமிழா > ட்ரமிலா > ட்ரமிடா > த்ராவிடா > திராவிடா 'திராவிடர்' என்னும் சொல் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழியொன்றைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட மக்களைக் குறிக்கும். தற்காலத்தில் திராவிடர்கள் அதிகம் வாழும் பகுதி, தென்னிந்தியாவில் விந்தியமலைக்கு தெற்கேயுள்ள பகுதியாகும். இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளும் திராவிடர்களின் தாயகங்களில் ஒன்றாகத் திகழ்கின்றது.

சொல்லின் தோற்றம்

திராவிடம் என்ற சொல் சமஸ்கிருதச் சொல் என்றும் அச்சொல் திரிபடைந்தே 'தமிழ்' என்ற சொல் உருவானதென்றும் தொடக்கத்தில் ஆய்வாளர்கள் கருதினர். பெரும்பாலும் வெளிநாட்டவரான அக்கால ஆய்வாளர்கள் சமஸ்கிருதப் பின்னணியுடையே திராவிட மொழி ஆராய்ச்சியில் இறங்கியவர்கள். ஆதலால், இந்த கருதுகோள் அவர்களுக்கு இயல்பாக இருந்தது. வேறு ஆய்வாளர்கள் சிலர் இந்தி, வங்காளி போன்ற மொழிகள் வடமொழியினின்று தோன்றியமை போன்றே திராவிட மொழிகளும் வடமொழியினின்று தோன்றின என்று தவறாகக் கருதினர்.